अतोऽहं पर्वतशिखरमारुह्य यूथनाथं वद्यामि । तथानुष्ठिते यूथनाथ उवाच। कस्त्वं कुतः समायातः। स ब्रूते। दूतोऽहं भगवता चन्द्रेण प्रेषितः। यूथपतिराह। कार्यमुच्यतां। विज्ञयो वदति। शृणु गजेन्द्र ।

उच्यतेष्वपि शस्त्रेषु दूतो वदति नान्यथा ।
5 ते यथार्थस्य वक्तारोऽप्यबध्या हि भवादृशां ॥ १५ ॥

तदहं तदाज्ञया ब्रवीमि शृणु । यदेते चन्द्रसरोरक्षकाः शशकास्त्वया निःसारितास्तन्न भद्रं कृतं। यतो रक्षकास्तेऽस्मदीयाः। अत एव लोके मे शशाङ्क इति प्रसिद्धिः। एवमुक्तवति दूते स यूथपतिर्भयादिदमाह। इदमज्ञानतः कृतं पुनर्नागमिष्यामि। दूत उवाच। तदत्र सरसि भगवन्तं प्रकोपात् कम्पमानं
10 प्रणम्य प्रसाद्य च गच्छ। ततस्तेन रात्रौ नीत्वा तत्र ह्रदजले चञ्चलं प्रतिबिम्बं दर्शयित्वा यूथपतिः प्रणामं कारितः । देव अज्ञानादनेन कृतं क्षम्यतामित्युक्त्वा प्रस्थापितः । अतोऽहं ब्रवीमि व्यपदेशेन सिद्धिः स्यादित्यादि । ततो मयोक्तं । स एवास्मत्प्रभुर्महाप्रतापोऽतिसमर्थः । अथाहं तैः पक्षिभिर्बद्ध्वा कथमस्मद्भूमौ चरसि इत्यभिधाय चित्रवर्णस्य राज्ञः समीपं नीतः ।
15 ततो राज्ञः पुरो मामुपदर्श्य प्रणम्योक्तं तैः। देव अवधीयतां। एष दुष्टो वको ऽस्मद्देशे चरन्नपि देवपादान् अधिक्षिपति। राजाह। कोऽयं कुतः समायातः। त ऊचुः। राज्ञो राजहंसस्य हिरण्यगर्भस्यानुचरः कर्पूरद्वीपादागतः। अथाहं गृध्रेण मन्त्रिणा पृष्टः। कस्तत्र मुख्यमन्त्रीति। मयोक्तं। सर्वज्ञो नाम चक्रवाकः। गृध्र उवाच। युज्यते स्वदेशजातोऽसौ ।
20 यतः ।

स्वदेशजं कुलाचारविशुद्धमुपधाशुचिं ।
शास्त्रज्ञमव्यसनिनं व्यभिचारविवर्जितं ॥ १६ ॥